

Láska mezi obrazy

Drame lyrique Julese Masseneta *Werther* v Ostravě umístil režisér Jiří Nekvasil do obrazárny, kterou mu velmi elegantně a veritábl navrhl David Bazika, včetně polstrovaných sedaček, exponátů a proskleného pozadí, které umocňovalo působivé nasvěcování podle vývoje situací příběhu. Postavy oblečené snad podle módy 60. až 70. let se tu mohly chovat také velmi věrohodně, ze dvou postav tu učinili kustody coby vkusně komický prvek dění i díky projevu Václava Moryse a Václava Živného. Najít analogicky věrohodnou logiku příběhu tragické lásky ausgerechnet v galerii, je ovšem už

složitější. Vystavené obrazy korespondují s emocionálně vypjatým příběhem, v závěru deinstalace výstavy symbolizuje umírání Werthera pro nenaplnitelnou lásku k Charlottě, ale proč rodina žije mezi exponáty, nevysvětlíme. Přesto za podstatnější problém považuji herectví sice časované v pomalých pohybech podle hudby, leč sestavené většinou z prefabrikátů operáckých kliše, resp. ve výsledku tato kliše připomínající, neboť si nemyslím, že by obrazy neměly dobře promyšlené zdůvodnění, jenže na jevišti málo patrné. Dlouhé jen zpívané umírání Wethera naaranžovaného do ladné operní pózy s hlavou na klíně Charlotty

budiž příkladem. Obávám se, že touto cestou se mimoděk vrací operácké „představitelství“, kterého se ostravské divadlo léta a docela úspěšně a správně zbavuje.

Americký tenorista Steven Harrison má za sebou řadu významných rolí v dobrých, převážně německých domech, neokouznil však ani hlasem ani dramatickým výrazem, v jediné póze se protřpěl celou operou. Charlottu pro Ostravu poprvé nastudovala Jana Sýkorová pečlivě, pěknou technikou a daleko bohatším výrazovým rejstříkem, než jaký projevil Harrison, herecky je však podobně ztrnulá jako

on, zůstává jen postavu demonstrující pěvkyní. Nosný baryton předvedl Aleš Jeniš v postavě Alberta, sopranistka Agnieszka Bochenek-Osiecka stvořila věrohodnou originální podobu mladičké Sophie. Osobitý Bogdan Kurowski v roli správce opět předvedl famózní bas s hodně nepřesnou artikulací. Přesto suma sumárum velmi pěkně sestavené obsazení.

Za vůbec nejprůkaznější kvalitu inscenace považuji hudební nastudování Roberta Jindry, pečlivě připravený a hrající orchestr je plný barev a nálad, pěvce doprovází s jemnou dynamikou a citem a hudebně doslovuje průběh

příběhu. A oceňme také nový věčný překlad libreta pro titulkovací zařízení z pera dramaturga Daniela Jägera.

JOSEF HERMAN

Národní divadlo moravskoslezské Ostrava – Jules Massenet: Werther, drame lyrique o třech jednáních a pěti obrazech. Nastudováno ve francouzském jazykovém originále. Hudební nastudování a dirigent Robert Jindra, režie Jiří Nekvasil, scéna David Bazika, kostýmy Marie Blažková, pohybová spolupráce Igor Vejsada, sbormistr Jurij Galatenko. Premiéra v Divadle A. Dvořáka 18. listopadu 2010.